

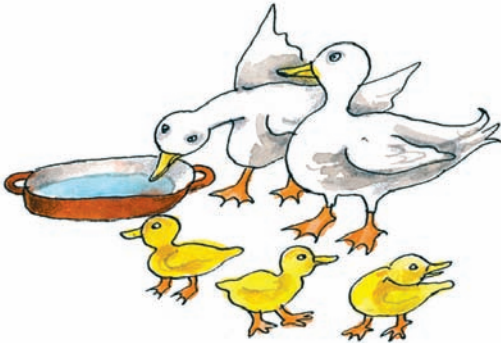
Radostné setkání kamarádek

Byla krásná velikonoční sobota. Slunce už začínalo hřát. V zahradách kvetly stromy a ve větvích zpívali ptáci.

Anička si cestou pozpěvovala: „Veli-veli, ko-ko-ko, no-no-no, ce-ce-ce. Veli-veli, ko-ko-ko, no-no-no, ce-ce-ce...“

A tak pořád dokola, dokud se neocitla před domkem, kde bydlela Irena.

V tu chvíli přestala zpívat. Srdce se jí rozbušilo očekáváním. Zkusila otevřít branku. Nebylo zamčeno, a tak vešla na dvůr.

Nikdo z dětí tu nebyl. Zato všude kdákaly slepice a pípala kuřátka. Nebo v průvodu za kachnami štěbetala malá káčátka. A v tom mumraji náhle zavržaly dveře ve stodole.

Anička zvedla hlavu a uviděla Irenu.

„Jé, Anička!“ vykřikla kamarádka a hned se vedle ní objevila i Olina.

„Ireno! Olino!“ zavolala na ně Anička.

Holčičky k sobě běžely, objaly se a všem třem připadalo, jako by se vůbec nic nezměnilo. Jako by spolu zase žily na vesnici.

„Tohle je pro vás,“ Anička jim podala zajíčky v kostkovaných kalhotách.

„Ten je roztomilééééj,“ zasmála se Irena.

„Srandovní,“ cvrnkla Olina do zajíčkovy ucha.

„Dostaly jste dopis?“ chtěla vědět Anička.

„Jasně že dostaly. Pořád jsme si ho četly, vid', Olino,“
přikývly kamarádky a Irena vyndala z kapsy zmačkaný
pomuchlaný papír s Aniččiným úhledným písmem.

Anička se nejprve skoro zhrozila, co z jejího psaní zby-
lo. Vzápětí si ovšem uvědomila, že jinak její dopis ani
vypadat nemůže, když ho Irena stále nosila u sebe. A to
ji potěšilo.

„Chceš se podívat na kůzlátka?“ navrhla Olina.

„Chci,“ poskočila si Anička.

„Hlavně aby tě zase nepíchla včela,“ řekla starostlivě
Irena. „Pamatuješ, jak ti strašně natekl loket?“

„Ty jsi mi na něj dávala obklady,“ usmála se Anička.

„Holky, a pamatujete, jak jsem spadla na bruslích, a mě-
la jsem na čele děsnou bouli?“ připomněla Olina.

„Byla větší než roh,“ zasmála se Irena. „A potom nás
na kluzišti honil Parašín a děsně na bruslích šmajdal.“

„Co dělá Parašín? Ještě schválně padá?“ zeptala se zvě-
davě Anička.

„Je pořád stejnej cvok,“ mávla rukou Olina.

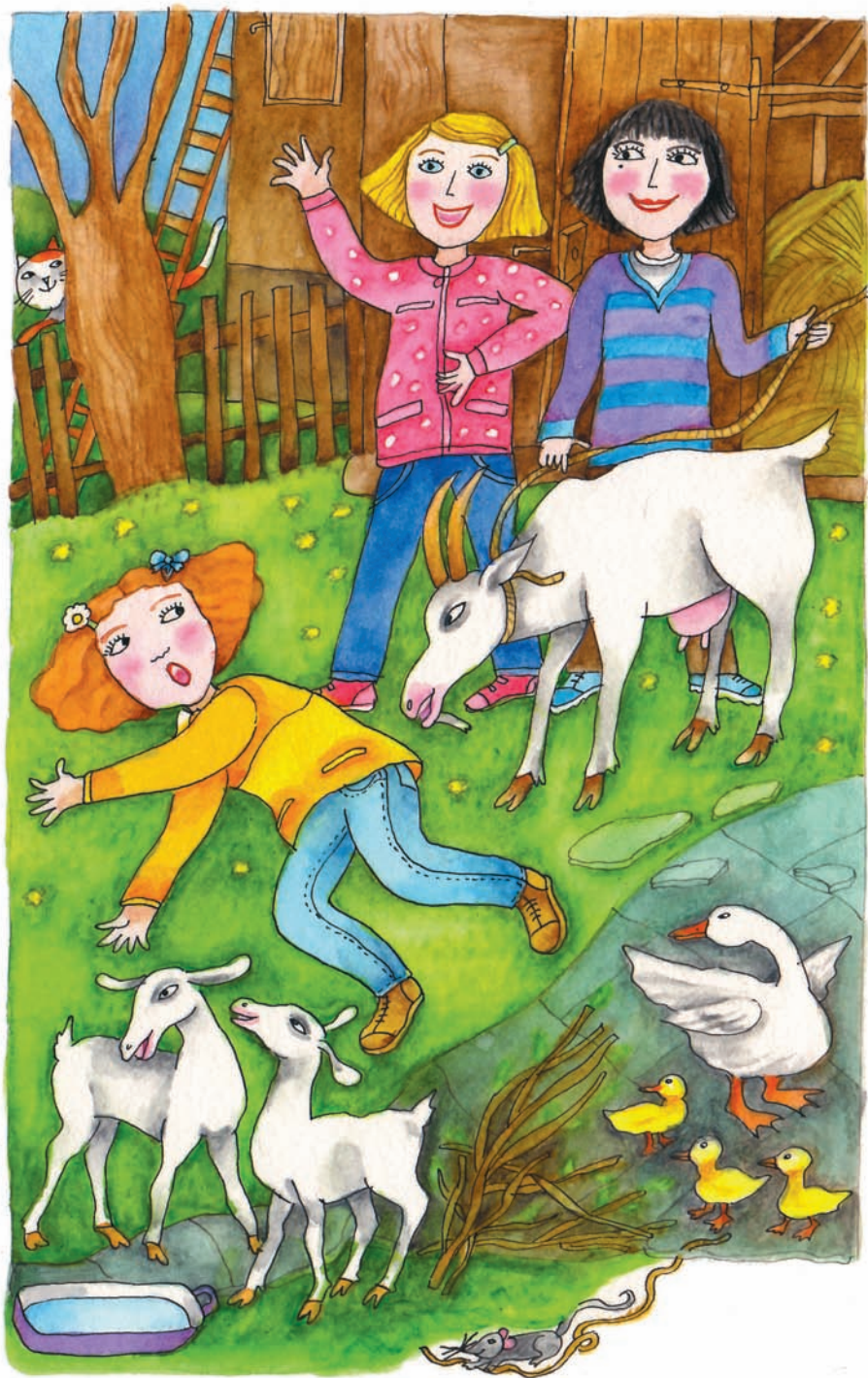
„Prosím tě, ten bude padat, dokud neumře,“ prohlásila
Irena a všechny tři se zasmály.

S povídáním obešly stodolu, až se před nimi rozpro-
střela široká zelená louka. Uprostřed se pásala koza a ko-
lem ní poskakovala dvě malá bílá kůzlátka.

„Já si je chci pohladit!“ zvolala nadšeně Anička.

„Pozor na kozu,“ varovala Irena. „Líza je někdy hroz-
ně nebezpečná.“

Koza Líza právě zvedla hlavu a nehybně sledovala
blížící se holčičky. Anička naopak upírala pohled na Lí-

ziny rohy. Přece jen byly větší než Olinina boule. A jistě mnohem tvrdší a špičatější. Ale zdálo se, že Irena s Olinou se rohů vůbec nebojí. Klidně si kůzlátka hladily.

Anička se k nim tedy přidala.

Šimrala obě kůzlátka pod krkem a dívala se do jejich něžných očí, takže na Lízu za chvíli taky zapomněla.

A vtom zezadu drc a drc! a než se Anička vzpamatovala, letěla dlouhým obloukem dopředu, až přistála na zelené trávě.

Srdce jí vyděšeně tlouklo, jak se hrozně lekla. Bát se však už nemusela. Irena s Olinou Lízu držely a uklidňovaly: „Hodná Líza, hodná Líza. Copak tohle se dělá? Copak chce někdo kůzlátkům ublížit? Aničko, nic se ti nestalo?“

„Nic! Akorát mám v puse trochu trávy.“

Anička ten kousek trávy vyprskla a najednou se všechny tři rozesmály.

Smály se víc a víc. Vůbec nemohly přestat. Vlastně už ani nevěděly, čemu se smějí. Asi že jim spolu bylo pěkně. Anebo že Aniččin pád dobře dopadl. Ale kozu Lízu s kůzlátky pro jistotu opustily.

„Holky, co kdybysme zase skákaly ve stodole do sena?“ zaprosila Anička.

„Klíď'opíď'o,“ prohodila Olina.

„Jasňačka, brnkačka,“ přidala se k ní Irena.

A Aničce bylo opět do smíchu.

Když se vrátily na dvůr, čekalo je malé překvapení. Kromě slepic, kuřátek, kachen a káčátek tu byl Pepan. Seděl na židliče a pletl si pomlázku.

„Koho to sem čerti nesou?“ zazubil se vesele na Aničku. „Hádej, na koho si pletu tuhle pomlázku?“